

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ & ΘΑΣΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ 1 – 654 03 ΚΑΒΑΛΑ,

Καβάλα, 13-8-2026

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΝΘ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΦΟΡΟ ΚΟΙΜΗΣΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ
ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ

Παναγία μας, σκέπασέ μας, βοήθησέ μας, στήριξέ μας, καθοδήγησέ μας, μη μας εγκαταλείψεις, μη μας αφήσεις, δώσε μας το αιώνιο χαμόγελο της σωτηρίας, μέσα στην βασιλεία των ουρανών, στην οποία ζεις και θα υπάρξεις αιωνίως.

Και πάλι, εφέτος, είμεθα μπροστά στο μεγαλόπρεπο μυστήριο της κοιμήσεως της Θεοτόκου και της μεταστάσεως του πανάγνου σώματός της στον πνευματικό και ουράνιο κόσμο. Η ευκαιρία αυτή που μας χαρίζει η αγία μας Εκκλησία, κάθε χρόνο, τον Αύγουστο, και ιδιαιτέρως στις δεκαπέντε (15) του μηνός, προβάλλεται παγκόσμια και διαχρονικά από την Ορθοδοξία μας, με ιεροπρέπεια και βαθυτάτη συγκίνηση προς την Μητέρα της Ζωής, που είναι ο Θεάνθρωπος Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο Υιός και Λόγος του αγίου Τριαδικού Θεού μας. Η μοναδική αυτή εορτή καθιερώθηκε ιστορικά, μορφολογικά, υμνογραφικά, αλλά και θεολογικά, στις αρχές του 5ου μ. Χ. αιώνα με την ανέγερση, από τον ευσεβή και άγιο αυτοκράτορα Μαρκιανό [392-457 μ.Χ.] και την σύζυγό του αγία Πουλχερία [399-453 μ.Χ.], ιερού Ναού προς τιμή της Θεοτόκου στον κήπο της Γεθσημανή στα Ιεροσόλυμα, όπου μέχρι σήμερα ευρίσκεται, και όπου με ευλάβεια, από όλη την χριστιανωσύνη, εκεί στο Θεομητορικό Μνήμα, αποδίδεται η τιμή, ο σεβασμός και η ευγνωμοσύνη προς την Κυρία Θεοτόκο.

Μέσα στο πλήθος των υμνογράφων που ύμνησαν την Παναγία μας και συνέθεσαν μοναδικούς ύμνους προς αυτήν, είναι και ο άγιος ΚΟΣΜΑΣ ο μελωδός που τον 8^ο αιώνα μ.Χ. συνέγραψε και το περίφημο κοντάκιο προς την Παναγία μας για την εορτή της Κοιμήσεώς της, του οποίου το προοίμιο και η πρώτη στροφή του, αναγινώσκεται και στην σημερινή ακολουθία του όρθρου πριν από το συναξάριο.

Ψάλλει, λοιπόν, ο άγιος ΚΟΣΜΑΣ : «*Η Μαρία υπέστη τον ύπνο της ζωής (τον θάνατο) έχοντας το βλέμμα της άγρυπνο, αφού μεταστάθηκε με το σώμα, για να πρεσβεύη και να προστατεύη. Με την κοίμησή της μετέβη από την επίγεια ξενιτειά και διαμένει στον τόπο του παραδείσου, αυτή που απέκτησε μήτρα πιο πλατειά από τη σκηνή των ουρανών, επειδή υπήρξε οίκος και θρόνος και ευρύχωρος τόπος του Χριστού. και το παιδί της, ο Κύριος, συνυπάρχει μαζί της για πάντα, αυτός που κατοίκησε στην αειπάρθενο μήτρα*» [Ύμνος αγίου Κοσμά ποιητού].

Είναι γεγονός, ότι μέσα στην παράδοση της αγίας μας Εκκλησίας, η Παναγία μας αποτελεί για τους χριστιανούς όλων των αιώνων, την προστασία του ανθρωπίνου γένους, την γλυκειά και μοναδική εκείνη ουράνια αγκαλιά που δέχεται με καλωσύνη και θαλπωρή κάθε πονεμένη και αδικημένη ψυχή, κάθε άρρωστο, βασανισμένο, ταλαιπωρημένο, κυνηγημένο και συκοφαντημένο άνθρωπο, κάθε παιδί ορφανό διωγμένο και πεταμένο

στους δρόμους. Γι' αυτό και ο παραπάνω ύμνος, αναφέρει χαρακτηριστικά ότι, αν και η Παναγία μας ευρίσκεται στον ουρανό, συνεχίζει με το άγρυπνο βλέμμα της, μέσα στους αιώνες, να πρεσβεύη προς τον Χριστό και να προστατεύη κάθε άνθρωπο που θα ζητήσει την προστασία και την βοήθειά της.

ΣΗΜΕΡΑ, ιδιαιτέρως, η Παναγία μας, παρουσιάζεται σαν ουράνια προστασία, παντού, σε ολόκληρη την Πατρίδα μας, στην Ελλάδα μας, στο άγιον Όρος, στο Βέρμιο, στα ευλογημένα νησιά μας, στα νησιά του Αιγαίου, στα Ιόνια, στα Δωδεκάνησα, στην Κύπρο, στην Κρήτη, στην Τήνο, στην Πάρο, στην Ρόδο, στη Θράκη, στη Μακεδονία, στην Ήπειρο, στη Θεσσαλία, στην Στερεά Ελλάδα, στην Πελοπόννησο, στις θάλασσες και στα βουνά μας, και μας σκεπάζει. μας χαρίζει την ευλογία της, με τα ουράνια πνευματικά λουλούδια του παραδείσου, όπου κατοικεί. ΣΗΜΕΡΑ η Παναγία μας, αναπνέει μαζί με τους μοναχούς και τις μοναχές των μοναστηριών μας, μαζί με όλους τους ευσεβείς πιστούς των ενοριών και των ιερών παρεκκλησιών μας. ΣΗΜΕΡΑ η Παναγία μας, χαρίζει το ευλογημένο μειδιάμά της σε όλους τους Ορθοδόξους Χριστιανούς σε ολόκληρο τον κόσμο. ΣΗΜΕΡΑ, η Παναγία μας, η Οδηγήτρια, μας καθοδηγεί και μας κατευθύνει προς τον Υιό της, τον Σωτήρα του κόσμου, τον Θεάνθρωπο Κύριο μας Ιησού Χριστό. Και όπως γράφει ο ευαγγελιστής άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, μόνον, εάν θα πάμε οι ίδιοι προς τον Χριστό, τότε θα μπορέσουμε να ομολογήσουμε την πίστη μας προς αυτόν, όπως οι κάτοικοι της πόλεως Συχάρ στη Σαμάρεια που απήντησαν στην αγία Φωτεινή την Σαμαρείτιδα : « ... και έλεγαν στην γυναίκα. η πίστη μας δεν στηρίζεται πιά στα δικά σου λόγια, επειδή εμείς οι ίδιοι τον έχουμε τώρα ακούσει και γνωρίζουμε ότι πραγματικά αυτός είναι ο σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός » [Ιω. 4, 42].

Με συγκινητικά και ποιητικά λόγια αναφέρεται στο σεβάσμιο πρόσωπο της Κυρίας Θεοτόκου ο άγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ο θεολόγος, αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως [329 – 390 μ.Χ.] στο περίφημο και μοναδικό μελούργημά του 'ο Χριστός Πάσχων' : «*Ας μεσιτέψη, Χριστέ, η μάνα σου και εκείνοι που έχουν την χάρη από τα δεσμά που λύνει. Κυρά μου, συ, Κυρά, τρισόλβια Κόρη, στον τόπο κατοικείς όπου οι μακάριοι. την ύλη την θνητή έχεις αποθέσει και έχεις ντυθεί της αφθαρσίας το ρούχο, πάντοτε αγέραστη και ως θεό σε ξέρουν, με ευμένεια από ψηλά τα λόγια μου άκου . Ένδοξη Κόρη, τις ευχές μου δέξου. μόνο οι θνητοί για τούτο σε δοξάζουν, πέρα απ' το λόγο, μάνα είσαι του Χριστού. Γι' αυτό και σου ομιλώ με εμπιστοσύνη, και τούτο το πλεχτό, Κυρά, στεφάνι απ' άχραντο λιβάδι σου το φέρνω. Αμέτρητες μ' έχεις αξιώσει χάρες, πάντα από συμφορές με σώζεις πλήθος, απ' ορατούς και πιο πολύ από εχθρούς αοράτους. Ας κλείσω την ζωή όπως την έχω αρχίσει, σένα προστάτισσά μου έχοντας πάντα, καλόδεχτο μεσίτη στο Παιδί σου, με όσους αγνούς το θέλημά του επράξαν. Σε τιμωρία να πέσω μην αφήσης, χαρά του ψυχοκτόνου εχθρού να μην γίνω. προστάτεψέ με από φωτιά και σκοτάδι. [Κολ. 1, 13] η πίστη μου και η χάρη σου ας με σώσουν [Ρωμ. 3, 24]. Σε σένα φάνηκε του Θεού η χάρη και ο ύμνος που πλέκω αυτός είναι δικός σου. Σε χαιρετώ Παρθένε μάνα, ω Κόρη, στις χάρες που είσαι η μεγαλύτερη από όλες τις αγνές γυναίκες, και η ανώτερη από τα τάγματα τα ουράνια. Παντάνασσα, Κυρά, χαρά του κόσμου, πάντοτε θέλεις το καλό του ανθρώπου και η πιο τρανή για εμένα είσαι σωτηρία» [Αγ. Γρηγορίου Θεολόγου, ο Χριστός Πάσχων, ΕΠΕ, 8, σελ. 244-247] .*

Αυτή η συνεχής παρουσία της Παναγίας στην ζωή της Εκκλησίας μας, και η ευλογημένη προστασία και σκέπη της σε κάθε χριστιανό που αναζητεί την ανάπαυση και την ξεκούραση της ψυχής του και που αναμένει την λύτρωση από τα πάθη του αλλά και την φώτισή του με την χάρη του αγίου Πνεύματος, αποτελούν, μέσα στη σύγχρονη εποχή μας, που ταλανίζεται από το χάος της διαστροφής και από την ασυδοσία του εγωισμού και

της φιλαυτίας, την μοναδική όαση της παρηγορίας και της γαλήνης, πάντοτε μέσα στην αγάπη και στην χαρά του Χριστού.

Ο άγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ο Παλαμάς [1296 – 1359 μ. Χ.], αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης γράφει τον 14ο αιώνα μ.Χ. για όλα όσα συνέβησαν κατά την Κοίμηση της Θεοτόκου και αναφέρει μεταξύ των άλλων : «Βλέπετε όλη την κτίση που δοξολογεί αυτήν την αειπάρθενο, και όχι σε περασμένα έτη, αλλά στον αιώνα και στον αιώνα του αιώνα ; Μπορούμε, λοιπόν, από αυτό να κατανοήσωμε, ότι ούτε εκείνη δεν θα σταματήσει ποτέ σε όλους τους αιώνες να ευεργετή όλη την κτίση. δεν εννοώ, βέβαια, μόνον την ιδική μας, αλλά και αυτές τις άυλες και υπερφυσείς ταξιαρχίες. Γιατί το ότι και αυτές, μόνον μαζί με εμάς και μέσω αυτής μετέχουν και εγγίζουν τον Θεό, την άψαυστη εκείνη φύση, το εδήλωσε καθαρά ο Ησαΐας [Ησ. 6, 6-7]. Γιατί δεν είδε αυτός τον Σεραφίμ να παίρνει τον άνθρακα από το θυσιαστήριο χωρίς να μεσολαβή κάτι, αλλά τον πήρε με λαβίδα, με την οποία ήγγισε και τα προφητικά χείλη δίνοντας την κάθαρση, και αυτό το φαινόμενο της λαβίδας ήταν το ίδιο με εκείνο το μεγάλο θέαμα, το οποίο είδε ο Μωϋσής, την βάτο που ήταν αναμμένη, αλλά δεν καταφλεγόταν [Εξ. 3, 2-3]. Και ποιος δεν γνωρίζει, ότι η Παρθενομήτωρ είναι εκείνη, η βάτος, και αυτή είναι η λαβίδα, που συνέλαβε κατά τρόπο απυρόπλητο το θείο πυρ, και αφού σε αυτό υπηρέτησε ο αρχάγγελος κατά την σύλληψη και συνένωσε μέσω αυτής αυτόν που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου, με το ανθρώπινο γένος, και μας εκαθάρισε με την ανέκφραστη συνένωση ; Άρα, λοιπόν, μόνη αυτή είναι μεθόριο της κτιστής και της ακτίστου φύσεως, και κανένας δεν μπορεί να έλθει προς τον Θεό, εάν δεν καταλαμπρυνθή πραγματικά από την θεόλαμπρη αληθινά λυχνία. γιατί λέγει ο ψαλμός «ο Θεός ευρίσκεται στο μέσο αυτής και δεν θα σαλευθής» [Ψαλμ. 45, 5-6α] – [αγ. Γρηγορίου Παλαμά, Ομιλία στην Κοίμηση της Θεοτόκου, ΕΠΕ , 10, σελ. 456-459].

Εξιστορώντας τα γεγονότα της μεγάλης αυτής εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, σε ένα σημαντικό εγκώμιό του προς αυτήν, ο άγιος ΘΕΟΔΩΡΟΣ ο Στουδίτης [759 – 826 μ.Χ.], γράφει μεταξύ των άλλων : «Αλλά ας μας διηγηθή η Σιών τα παράδοξα της ημέρας. Είχε συμπληρωθεί το όριο της ζωής της. Είχε έλθει η ώρα της αναχωρήσεώς της. Προαισθάνθηκε η Παναγία, σαν μητέρα του Θεού, την στιγμή της μεταστάσεώς της. Πόσο μεγαλύτερο άλλωστε χρόνο, φιλόχριστοί μου, θα μπορούσε να δώση κάποιος βλέποντάς τα όλα σαν δούλος, στην Μητέρα του Θεού και αρχιπροφήτιδα; Και όταν τα αισθάνθηκε αυτά και τα έμαθε, τι μας παρουσιάζει ο λόγος ότι είπε; Ήλθε η ημέρα του θανάτου μου. Ήλθε ο χρόνος της αποδημίας μου σε σένα. Ας παρουσιασθούν αυτοί που θα τελέσουν τα εντάφια νόμιμα, Δέσποτα. Ας έλθουν οι υπηρέτες που θα βοηθήσουν στην κηδεία. Και στα χέρια σου βέβαια θα παραδώσω το πνεύμα μου, και στις παλάμες των μαθητών σου το ανέγγιχτο και θεοδόχο σώμα μου, από το οποίο ανέτειλες συ η αθανασία, για να το κηδέψουν. Ας παραστούν οι διασκορπισμένοι στα πέρατα της γης για να χαρούν, οι κήρυκες και υπηρέτες του ευαγγελίου σου...» [αγ. Θεοδώρου Στουδίτου, ΕΠΕ, Φιλοκαλία, 18, σελ. 70 - 71].

Αγαπητοί μου και αγαπητές μου,

Μεγάλη εορτή σήμερα ! Η Μητέρα του Θεού, με γαλήνη, με θεία ευωδία, με τις ψαλμωδίες των αγίων αγγέλων, με την άπειρη ταπείνωσή της, με την φωτισμένη πλέον από το άκτιστο φως του Θεού ύπαρξή της, ταξιδεύει προς τα ουράνια παλάτια του παραδείσου, εκεί που ευρίσκεται πλέον ο αναστημένος Χριστός, ο αγαπημένος της υιός.

Η προσευχή μας, η παράκλησή μας, η συνομιλία μας μαζί της, πρέπει να είναι δυνατή, αληθινή, γεμάτη από ευγνωμοσύνη και ευχαριστίες, πλημμυρισμένη από τα δάκρυα της ψυχής μας, για τα όσα αιώνες τώρα έχει προσφέρει στην πληγωμένη από την

αμαρτία και τον θάνατο ανθρωπότητα, για τα όσα έχει χαρίσει σε κάθε άνθρωπο πονεμένο, ασθενή και τραυματισμένο από τις κακουχίες της ζωής που καταφεύγει σε αυτήν, αλλά για τα όσα με την αιωνία και πάναγνη καθαρότητά της, αδιαλείπτως συνεχίζει να χαρίζει και να δωρίζει σε ολόκληρο τον κόσμο, στην πατρίδα μας, στις οικογένειές μας και στα παιδιά μας.

Ας προσευχηθούμε προς αυτήν, μαζί με τον άγιο ΘΕΟΔΩΡΟ τον Στουδίτη : «Πόσο θαυμαστή αλήθεια είναι η ένδοξη και λαμπρή πανήγυρή σου! Πόσο θαυμαστή και θαυματουργική είναι η μετάστασή σου! Πόσο θαυμαστός είναι ο ενταφιασμός σου που χαρίζει ζωή και δωρίζει αφθαρσία, ω συ που εγέννησες το φως! Αλλά τώρα που διέσχισες τα σύννεφα και ανέβηκες στον ουρανό και μπήκες στα άγια των αγίων με φωνή αγαλλιάσεως και δοξολογίας, ευλόγησε, Θεοτόκε, τα πέρατα της οικουμένης, στέλνοντας με τις πρεσβείες σου ευκράτους αέρες, χαρίζοντας βροχές στον κατάλληλο καιρό, κάνοντας ούριους τους ανέμους, τη γη να δίνει καρπούς καλούς, την Εκκλησία να ειρηνεύη, την Ορθοδοξία να είναι δυνατή, φροντίζοντας όλο το πλήρωμα των χριστιανών».

Μια προσευχή, λοιπόν, προς αυτήν, από όλους εμάς τα αδύναμα και ανυπάκουα παιδιά της :

ΠΑΝΑΓΙΑ μας, σκέπασέ μας, βοήθησέ μας, στήριξέ μας, καθοδήγησέ μας, μη μας εγκαταλείψεις, μη μας αφήσεις, δώσε μας το αιώνιο χαμόγελο της σωτηρίας, μέσα στην βασιλεία των ουρανών, στην οποία ζεις και θα υπάρχης αιωνίως.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ